

Forslagsstilleren (Alberti): Under 22de April i Aar udgik der fra Kultusministeriet et Cirkulære til samtlige Skoledirektioner i Danmark udenfor Kjøbenhavn, og derefter skulde det tilkjendegives Skolelærerne — nu kommer Ordene i Cirkulæret — „at saafremt Noget af dem maatte som Leder eller Taler deltage i Dannelsen af Riffelforeninger eller Folkevæbningsfamlag eller slige Foreninger, vilde det uubehagelig have til Følge, at Ministeriet vilde se sig i den Nødvendighed at entledige dem fra deres Embedsstillingen“. Saaledes forkyndte altsaa Kultusministeren en Indskrænkning i Talefriheden og Foreningsfriheden, rettet imod Embedsmænd med Henhyn til Dannelsen af Riffelforeninger og Folkevæbningsfamlag, som den Gang vare i Begreb med at opstaa. Dette Indgreb i Borgernes grundlovmæssige Rettigheder var Forløberen for den foreløbige Lov, som jeg her har indbragt til Behandling i Thinget. Denne Lov overskrives nemlig, at den angaar „Forholdsregler for at hindre Misbrug af den uindskrænkede Afgang til at anstafte Vaaben og øve sig i disses Brug“. Som Grund til, at en saa mærkelig og ubentet Lov udkom lige strax efter Rigsdagens Slutning — det var den 5te Mai i Aar, medens Rigsdagen var sluttet 5 Uger forud — ansøres Frygt for, at den hidtil stedfindende uindskrænkede Afgang til at anstafte Vaaben og til at øve sig i disses Brug vil blive misbrugt til at forstyrre eller true den offentlige Orden“. Justitsministeren, der har fortrængt Loven, og som uheldigvis og med Tilfidsættelse af den Uerbødighed, han skylder Folkets Repræsentanter, er bleven borte her i Dag, har altsaa fundet, at nu var det Tid til at træffe særegne Foranstaltninger. Han er ligesom det øvrige Ministerium bleven angst for den provisoriske Finantslov, som Thinget i Gaar forfaste, men saa er det, at han ved denne saafaldte Riffellov har villet opføre det Stykke, som Ministeriet i den allerunderdanigste Forestilling havde villet indvilde. Kongen var en Nødvendighed, nemlig nedslaa den Uro og Gjæring, som en Tilfidsættelse af en guldig Finantslov vilde udbrede over Landet, med en Bestemmelse, en Lov, som gjorde Befolkningen vaabenløs. Ved denne Lov træffes to Foranstaltninger, nemlig en, som gaar ud paa at forbyde Indførsel af Vaaben uden Politiets Tilladelse, og en anden, som gaar ud paa at gjøre Anskaffelse eller Uddeling af Riffler eller andre Krigsvaaben uden Myndighedernes Tilladelse ulovlig. Ministeren har altsaa derved indskrænket Indførselen af Va-

ben i Almindelighed her til Lands, og ikke blot af Riffler — og han gjør derefter Anskaffelsen af Riffler eller andre Krigsvaaben indenfor Landets Grændser afhængig af Myndighedernes Tilladelse. Det er altsaa indlysende, at denne Lov er en Dvillingbroder til det Cirkulære, som Ministerens Kollega, Kultusministeren, kom med fjorten Dage tidligere. Begge disse Foranstaltninger sigte jo egentlig til at berøve enhver myndig Mand her i Landet den naturlige Ret til Vaabenbrug og derefter til at indskrænke den Foreningsfrihed, som er grundlovmæssig givet Enhver. Og i Gjærningen har da virkelig Riffelloven opfyldt disse to Bestræbelser, som Ministeren har haft. Den ene Følge af Riffelloven har været en Indskrænkning i eller et Opshyn med de Skytteforeninger, som nu i en Række af Aar have været billigede af Regjeringen og i Følge Rigsdagens Bevillingsmyndighed understøttede med Tilskud af Statskassen, Foreninger mellem Skytter i Landet for at lette sig Værnepligtens Udførelse og danne Kadret til Landets Forsvar. Justitsministeren gaar paa egen Haand ganske kort efter Rigsdagens Slutning hen og gjør Indgreb i Regjeringens tiarige Virksomhed, den samme Regjerings, som lige fra sin første Tilblivelse har forkyndt, at Landets Forsvar var dens Hovedopgave, det var det Program, hvorpaa Ministeriet Estrup vilde bevise sin Patriotisme. Dette Program er det, en af Ministrene kaster bort ved en foreløbig Lov og ved samme sættes Skytteforeningerne ud af Virksomhed. Han gjør Skytteforeningerne til en Raades sag af førstjellige Myndigheder. En Skytteforening uden Afgang til at anstafte Vaaben og uden Afgang til at maatte øve sig i Vaabenbrug er jo i Virkeligheden en Uting, en naragtig Glitterstads, som man henger ud uden Indhold, den er uden sand Betydning for Forsvarsvæsenet. Dernæst er der den anden Virkning, som Justitsministeren i Gjærningen har lagt saa aabenlyst for Dagen ved denne Lov, nemlig at indskrænke og ødelægge Foreningsretten mellem Mand og Mand. Denne viser sig jo ved den Række af politiske Forsølgelser og Tiltaler, som have været iværksatte i forskjellige Egne af Landet i Antledning af Dannelsen af Riffelforeninger, hvor man kalder Mænd til Ansvar for deres Udtalelser ved Sammenkomster om Dannelsen af Lovlige Foreninger. Jeg fremhæber og lægger Eftertryk paa „Lovlige“; siden skal jeg nærmere tale derom. Ved saadanne Foreningers Stiftelse f. Ex. paa Falster drager man førstjellige Mænd ind under kriminel Retsfor-